

криване и отъ свързка. Само пукнатината, по която се стичаше Караломъ и Господь Богъ ни попривриваха.

Такова едно употрѣбление на кавалерията, както се каза по-горѣ, бѣше абсолютно необходимо, то бѣше единствено сръдство за да ни се отворятъ очитѣ. Това би било за насъ единъ фенеръ въ тъмнината.

И това щѣше да бжде достатъчно! Щѣше да бжде достатъчно поне за въ дадената минута, тъй като успѣхитѣ подъ Плѣвенъ ни дадоха нравственото прѣвъзходство надъ противника и че, съ малко, бихме могли да направимъ много нѣщо.

И тогава вече, главнокомандующия би могълъ, ако би пожелалъ, да получи свобода въ дѣйствиата си.

Това нѣщо бѣше възможно да стане, защото, съ изключение на дивизионната кавалерия, голѣмитѣ кавалерийски маси у противника, подъ командата на генерала Струкова — руския Галифе — бѣха заети прѣзъ това врѣме около Плѣвенъ.

Тамъ, между Видъ и Искъръ, имаше 130, — казвамъ: сто и тридесетъ руски ескадрона, сръщо . . . б турски, и тази неприятелска кавалерия на два пѣти позволи да се вмѣкнатъ въ Плѣвенъ два продоволственни транспорта и двата отъ по 8,000 — 10,000 волски кола, конвоирани отъ слаби пѣхотни бригади!

Това е почти невѣроятно! И безъ да се гледа на всевъзможнитѣ научни обяснения, които се отдаватъ на този фактъ, той за мене си остава необяснимъ.

Нека сега да оставимъ този разказъ, и да се прѣнесемъ къмъ свършека на Мехмедъ-Алиевото командване, понеже отъ деня на знаменитото отстъпление отъ Черковна и до момента когато той биле замѣстенъ отъ Сюлейманъ-паша, не стана абсолютно нищо рѣшително, което да заслужава внимание, ако не смѣ-